

TEMPS DE RECOMPONDRE

TEMPS DE RECOMPONDRE

Tímida i, tanmateix, indefugible
amb els platans groguejant, deseixits,
arriba amb passa lenta la tardor
fent estores de fulles esblaimades.
Exuberants maduren els codonys,
s'esberla l'eriçó de les castanyes
i una pàtina de boira es deslliga
damunt les lleres dels rius ensonyats.
Els cirerers d'arboç humils exulten
mentre es cofen amb plomalls els canyers.
Rubescents els capvespres s'allargassen
amb estilets de núvols afuats.
És temps de recompondre els plecs de l'ànima
i de refer els lligams amb els sentits:
el vi que enrinxola el front i en fa festa,
el foc que ablaneix la veu confident,
l'olor del pomer que la pluja exhala.

Temps de tardor, parada de poetes,
indefinit desig d'aixoplugar-se
al calze de la rosa dels records;
tardana amor per les coses benignes,
pel matís copsat al so de l'adagio
que amb notes d'ambre Albinoni brodà.
És el que encara no és, i no és
el que viu solament en remembrança.
Símbol de l'ara fluent, la tardor
és un crisantem d'esvaït color
que, com humit ventijol, anuncia
la pluja amb que la mort farà fecunds
els marges dels camins que ara seguim.

L'ALTRA DEVASTACIÓ DE GRECIA

Quina certesa damunt la indigència,
sinó la del desert ineluctable?
Ara que rodolen els dracmes
pels marbres que els bàrbars han devastat
i s'han esbardellat les ales
de la Victòria de Samotràcia,
¿quina demiúrgica sinergia,
quin nou clam encomanadís
roinejarà sobre els vinyers de Cos?
Quins rems fendiran amb força les ones
pel pas angost que Súnion festona?
Cap àugur no gosa predir
si anys a venir es dissoldrà
l'espessa boira que cobreix Atenes.
Mai més no oferiran els bucs
la mel d'ambrosia que als déus plaïa,
sinó el fible punyent dels invasors.
Tàntal és sotmès de nou al turment.
No s'apaivagarà mai la cobdícia
mentre els talps roseguin les oliveres,
avids de xuclar-ne tota la saba.

REREFONS DE DANTE

Com el petrell avesat al mar que s'ajaça
sota la volta de blau lapislatzuli,
que amb panòptica visió percep
enllà d'on fina la humana mirada,
mesura, precís, el batee de les ales
per poder retornar sa i estalvi al penyal;

així voldria jo sortir del meu nial,
sense més nord que el dels meus ulls
i, allerat de temors, hoste de mi mateix,
alçar-me en vol tenaç a on el silenci
agombola la mínima paraula,
sola, escandida, però gravida
d'un sentit que tot ho embolcalla.

És l'intemporal espai on la consciència
cerca fondre's en el cosmos, com qui es capbussa
en un gorg d'aigües impol·lutes,
com s'immergí, de la ma de l'angèlica dona,
l'ínclit florentí en l'Empiri Cor Sacre.

Lliure del fang, qui sap si ascendiré
on la paraula és la Raó, i la Raó,
l'escambell de la Bellesa, i aquesta,
"l'Amor que mou el cel i les estrelles".

FILLS DE L'ATZAR

Fills de l'atzar, anòmala pregunta,
cerquem respostes com qui fa camí
amb el sol horitzontal que l'encega.
Res no veiem sinó el dolor en els ulls
i als peus arrossegats, a la intemperie,
mal calçats per indrets esborradissos.

Zelosos de no perdre resquills d'infinitud,
collim només engrunes del pa que ens sustentava.
Fibla l'enyor de les olles d'Egipte,
sols al desert sense confins ni ombres,
i un vell temor, coro un abisme al cor,
ens du al desvari del vedell aurífero.

Decau calmosa l'horabaixa exsangüe.
No cap el pensament en el fresseig del dubte.
Callem per por de contradir-nos,
i el temps, com un esguard furtiu
que cerca de reüll on encabir-se,
es filtra per l'escletxa del nostre espai migrat.
Som buit escarafall que esdevé tràgic,
un bleix d'eternitat arrelada en la boira.